

Colecția Biblioteca Polirom este coordonată de
Bogdan-Alexandru Stănescu.

Don DeLillo, *Point Omega*

Copyright © 2010 by Don DeLillo
All rights reserved

© 2012 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba
română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Carloscastilla/Dreamstime.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

DELILLO, DON

Punctul Omega / Don DeLillo; trad. din lb. eng. de
Veronica D. Niculescu. – Iași : Polirom, 2012

ISBN print: 978-973-46-3147-6

ISBN ePub: 978-973-46-3170-4

ISBN PDF: 978-973-46-3171-1

I. Niculescu, Veronica D. (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Don DeLillo

Punctul Omega

Traducere din limba engleză
de Veronica D. Niculescu

POLIROM
2012

2

O ploaie intensă s-a pornit măturând munții, prea puternică pentru a mai lăsa loc de gândit, lăsându-ne fără cuvinte. Stăteam la intrarea acoperită dinspre verandă, noi trei, privind și ascultând lumea spălată de ape. Jessie își ținea strâns mâinile la piept, fiecare mână încleștată pe umărul opus. Aerul era tăios și încărcat, iar atunci când ploaia s-a oprit, în câteva minute, ne-am întors în sufragerie și am vorbit despre ceea ce vorbeam înainte să se spargă cerurile.

În acele prime zile mă gândeam la ea ca la Fiica lui. Posesivitatea lui Elster, spațiul lui împrejmuit mă împiedica să o separ, să descopăr vreo urmă de ființă independentă. El voia ca ea să-i

fie alături tot timpul. Când mi se adresa mie, o includea întotdeauna și pe ea, o atrăgea printr-o privire sau un gest. Ochii lui aveau o strălucire entuziastă, destul de des întâlnită, cea a tatălui față de copil, însă părea să aibă efectul de-a domoli un eventual răspuns, sau poate că ea nici nu era interesată să aibă vreunul.

Era palidă și slabă, douăzeci și ceva de ani, stângace, cu o față blândă, nu carnoasă, ci rotundă și senină, și părea receptivă la o oarecare prezență interioară. Tatăl ei zicea că auzea cuvinte din interiorul lor. N-am întrebat ce voia să spună cu asta. Era treaba lui să spună asemenea lucruri.

Purta blugi și bascheți, la fel ca mine, și o cămașă lejeră, și era cineva cu care se putea vorbi, ceea ce făcea ziua să treacă mai ușor. Zicea că locuia cu mama ei în Upper East Side, un apartament pe care îl desființa cu o ridicare din umeri. Făcea muncă voluntară, ajutând oameni în vârstă, cumpărându-le alimentele, ducându-i la medic. Fiecare dintre aceștia

avea cam cinci medici, zicea, iar pe ea n-o deranja să stea în sala de așteptare, îi plăceau sălile de așteptare, îi plăceau portarii chemând taxiuri, bărbații în uniformă, erau singurele uniforme pe care le puteai vedea într-o zi obișnuită, fiindcă polițiștii de obicei stăteau la pândă în mașini.

Am așteptat să mă întrebe unde locuiam, cum locuiam, cu cine, orice. Poate faptul că nu întreba o făcea interesantă.

Am zis:

— Am avut un studio pe undeva prin Queens. Mi-l puteam permite, apoi n-am mai putut. Lucrez la mine acasă, care e mai mult sau mai puțin în Chinatown. Încep proiecte, vorbesc cu oamenii, mă gândesc la alte proiecte. De unde-o să vină banii? Mă gândesc la o finanțare temporară. Nu sunt sigur ce înseamnă asta. Mă gândesc la fonduri mutuale cu plasamente în acțiuni, bani străini, fonduri de acoperire. Fiecare proiect devine o obsesie, altfel ce rost are. În clipa de față, am proiectul ăsta, tatăl tău. Știu că e omul potrivit și am impresia că-și

dă și el seama. Dar nu pot obține un răspuns de la el. Să-l fac, să nu-l fac, poate, niciodată, altă dată. Mă uit la cer și mă întreb. Pentru ce naiba mă aflu aici?

— Companie, a zis ea. Omul urăște, total, la modul fizic, să fie singur.

— Urăște să fie singur, dar în același timp vine aici, fiindcă aici nu e nimic, nu e nimeni. Alți oameni înseamnă conflict, zice el.

— Nu și aceia pe care-i alege el să-i fie alături. Câțiva studenți de-a lungul anilor, apoi norocoasa de mine, apoi mama, odată ca niciodată. Are doi fii cu prima nevastă. El le zice Praf și Pulbere. Nici să nu te gândești să deschizi subiectul.

De cele mai multe ori, vorbeam despre nimicuri, ea și cu mine. Nu aveam nimic în comun, din câte se părea, dar subiectele ne tot dădeau târcoale. Povestea cum rămăsese derutată odată, când pășise pe o scară rulantă care nu funcționa. Se întâmplase în aeroportul din San Diego, unde era așteptată de tatăl ei. Pășise pe

o scară rulantă care ducea în sus, dar care nu se clintea, iar ea nu s-a putut adapta la așa ceva, a trebuit să urce treptele forțându-se, și îi era greu din cauză că se tot aștepta ca scările să se miște, și mergea așa, pe jumătate, însă i se părea că nu merge nicăieri, din cauză că treptele nu se mișcau.

Nu șofa, fiindcă nu putea executa comenzile cu mâinile și picioarele. Unul dintre oamenii de care avusese grijă tocmai murise de o nu știu ce multiplă. Mama ei vorbea în rusește la telefon, rafale de rusă zi și noapte. Îi plăcea iarna, cu pașiștile înzăpezite din parc, dar nu se ducea prea departe, veverițele puteau să turbeze pe timp de iarnă.

Îmi plăceau aceste conversații, erau liniștite, cu o stranie intensitate a fiecărei remarci răslețe pe care-o făcea. Uneori mă uitam lung la ea, așteptând ce, o privire întoarsă, un semn de disconfort. Avea trăsături obișnuite, ochi căprui, un păr șaten pe care și-l tot netezea pe spate, după urechi. Înfașurarea ei avea un soi de determinare, o

insipiditate care părea intenționată. Era o alegere făcută de ea, de-a arăta așa, sau cel puțin așa îmi ziceam. Viața ei era alta, nicicum apropiată de a mea, era ca o scăpare din tunelul apăsător al timpului pe care mi-l petreceam aici și, în același timp, echilibra cumva implicarea tatălui ei în viitorul meu apropiat.

Elster a ieșit din dormitor în pijamale, târându-și picioarele ca să ni se alăture pe verandă, desculț, cu ceașca de cafea în mână. S-a uitat la Jessie și a zâmbit, părând să-și amintească, cu toată amețea, că exista ceva ce voia să facă. Voia să zâmbească.

S-a instalat într-un scaun, vorbind rar, cu vocea slabă și răgușită, noapte grea, dimineață devreme.

— Înainte să adorm, în sfârșit, mă gândeam cum atunci când eram mic încercam să-mi imaginez sfârșitul secolului, și ce minunăție îndepărtată părea, calculam ce vârstă o să am când o să se termine secolul, ani, luni, zile, și iată-ne aici, incredibil – am depășit cu șase ani și îmi dau seama că sunt același puști